

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 32, 2013

Nummer 32, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:2570](#) 21-08-2013

Abvakabo FNV / Meavita

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5955](#) 13-08-2013

Overdracht metselbedrijf

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5865](#) 06-08-2013

A B.V. / C

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:10622](#) 14-08-2013

IJdoorn B.V. / X

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:10061](#) 08-08-2013

ML Tours/Divana, A en B

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2013:5276](#) 26-06-2013

Vereniging Belangenbehartiging Participanten CV 9 / DFF en Swaab

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:1776](#) 03-04-2013

Dexia/X

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBASS:2012:2084](#) 02-05-2012

Vergoeding partijen en verdeling vermogen VOF

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBASS:2011:2228](#) 02-11-2011

Uitgetreden vennoot VOF/overige vennoten

RECHTSPRAAK

Abvakabo FNV / Meavita

Uitspraak Ondernemingskamer 21 augustus 2013. Onderzoeksrapport Meavita, Sensire en Vitras inclusief bijlagen liggen voor eenieder ter inzage bij de griffie van de OK

Bij een beschikking d.d. 30 mei 2011 heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van de stichtingen Meavita, Sensire en Vitras. Bij de beschikking van 9 juni 2011 heeft de OK mr. C.M. Insinger MBA en mr. P.V. Eijsvogel als onderzoekers aangewezen. De onderzoekers hebben op 20 augustus 2013 het verslag van het onderzoek met de daarbij behorende bijlagen aan de OK doen toekomen.

De OK heeft kennis genomen van het verslag van het onderzoek. Gelet op de inhoud daarvan en op de overigens in deze zaak betrokken belangen, acht de OK termen aanwezig om op voet van artikel 2:353 lid 2 BW te bepalen dat het verslag met de bijlagen ter griffie van de OK ter inzage ligt. Het onderzoeksrapport en de overige bijlagen liggen voor eenieder ter inzage bij de griffie van de OK. De OK verklaart de beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:2570

Zaaknummer: 200.047.070/01 OK

Wetsartikelen: 2:353 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

IJdoorn B.V. / X

Nietige rechtshandeling van X vanwege het ontbreken van toestemming van de raad van toezicht van SGBB. X is niet aansprakelijk op grond van artikel 3:78 jo 3:70 BW vanwege het niet door IJdoorn aangetoonde causaal verband tussen het handelen van X en de geleden schade. Daar komt bij dat de gestelde schade onvoldoende is onderbouwd

IJdoorn B.V. (hierna: IJdoorn) is een vennootschap die wordt gecontroleerd door de heer Y. Y houdt zich onder meer bezig met de koop, verkoop en exploitatie van onroerende zaken op naam van (onder meer) IJdoorn. X, gedaagde, is voormalig bestuurder van woningbouwcorporatie Stichting Gereformeerde Bouwcorporatie voor Bejaarden (hierna: SGBB) te Hoofddorp. IJdoorn en een andere partij sluiten een koopovereenkomst met SGBB ter aankoop van een bedrijfshal en een parkeerterrein. IJdoorn en de andere partij hebben in 2006 gezamenlijk, ieder voor de helft, de eigendom verworven van de percelen waarop de onroerende zaken zich bevinden. Omdat jegens ING Bank N.V. niet werd voldaan aan de verplichtingen uit hoofde van de door ING verstrekte financiering voor de aankoop van de percelen door IJdoorn en de andere partij, heeft ING het haar verleende recht van hypotheek ingeroepen. De percelen zijn bij overeenkomst van 27 mei 2011 door IJdoorn en de andere partij in privé ex artikel 3:268 lid 2 BW (onderhands) gekocht voor een koopprijs van € 2.200.000. IJdoorn vordert veroordeling van X tot betaling van een schadevergoeding van € 936.000. IJdoorn voert aan dat X op grond van artikel 3:78 jo 3:70 BW moet instaan voor het bestaan en de omvang van zijn volmacht. Subsidiair maakt IJdoorn aanspraak op vergoeding van de schade op grond van onrechtmatige daad. SGBB voert aan dat de benodigde toestemming van de raad van toezicht van SGBB bij het aangaan van de koopovereenkomst ontbrak.

De rechtbank volgt SGBB. De toestemming van de raad van toezicht van SGBB ontbrak en X handelde derhalve onbevoegd. Toepassing van artikel 2:291 lid 2 BW in samenhang met artikel 2:14 lid 1 BW brengt daarom mee dat sprake is van een van rechtswege nietig besluit. Daarom

dient de vraag beantwoord te worden of X op grond van artikel 3:78 jo 3:70 BW, dan wel vanwege onrechtmatig handelen aansprakelijk is jegens IJdoorn. X stelt dat dit niet het geval is, omdat IJdoorn wist dat de toestemming van de raad van toezicht vereist was en dat deze nog ontbrak.

De rechtbank overweegt dat vaststelling van de aansprakelijkheid van X op grond van artikel 3:78 jo 3:70 BW niet tot toewijzing van de schadevergoeding leidt omdat IJdoorn het causaal verband tussen de door haar gestelde schade en het handelen van X onvoldoende (nader) heeft onderbouwd. IJdoorn heeft onvoldoende gesteld en met feiten onderbouwd dat enig handelen van X heeft geleid tot de gestelde schade. IJdoorn heeft overigens de gestelde schade niet anders onderbouwd dan dat het positief contractsbelang volgens haar is berekend op een verkeerde wijze. Zij heeft niets aangevoerd met betrekking tot de waarde van de percelen op het moment dat zij ermee bekend raakte dat SGBB de koopovereenkomst niet wenste na te komen en de waarde niet zonder meer kan worden gesteld op de – als gevolg van de executoriale verkoop – lagere verkoopprijs van € 2.200.000. De gevorderde schadevergoeding komt daarom niet voor vergoeding in aanmerking. De hoofvordering wordt afgewezen. IJdoorn wordt, als de in het ongelijk gestelde partij, in de proceskosten van de procedure veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-08-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:10622

Zaaknummer: C-16-326316 - HA ZA 12-895

Wetsartikelen: 2:291 lid 2 BW, 2:14 lid 1 BW, 6:162 BW, 3:268 lid 2 BW, 3:78 BW en 3:70 BW

RECHTSPRAAK

Overdracht metselbedrijf

Ontbinding koopovereenkomst van een onderneming verzocht. Vordering tot ontbinding wordt afgewezen

X heeft een metselbedrijf onder de naam 'het metselbedrijf' geëxploiteerd. In verband met een voorgenomen emigratie naar Canada is X in contact gekomen met Y. Na onderhandelingen hebben X en Y een overeenkomst tot koop en verkoop van (een deel van) de door X geëxploiteerde onderneming gesloten, welke is vastgelegd in een door partijen ondertekende onderhandse akte. Naast de koopovereenkomst zijn partijen overeengekomen dat X voor Y zou blijven werken. In dat kader zou X de gewerkte uren op uurbasis aan Y declareren. X heeft aan Y facturen toegezonden. Y heeft deze facturen – ondanks aanmaning – niet betaald.

In het Handelsregister van de Kamer van Koophandel staat vermeld dat X (ook) de eenmanszaak Onderhoudsbedrijf X drijft, met als bedrijfsomschrijving 'Klus- en onderhoudsbedrijf'. X heeft in 2010 in zijn correspondentie met Y gebruikgemaakt van briefpapier met daarop de vermelding van de naam 'X Metselwerken'. Tevens heeft X in het kader van zijn klussenbedrijf in onderaanneming metselwerkzaamheden uitgevoerd voor zijn opdrachtgevers Q en R.

De raadsman van Y heeft bij brief namens Y de buitengerechtelijke ontbinding van de koopovereenkomst ingeroepen en daarbij voorts betaling gevorderd van een bedrag. Aan deze ontbinding zijn een aantal tekortkomingen in de nakoming van de koopovereenkomst door X ten grondslag gelegd.

Het hof overweegt als volgt. Y heeft een groot bedrag aan het personeel van de onderneming betaald in verband met ATV-rechten en verlofuren die betrekking hebben op de periode van vóór de overdracht van de onderneming. Volgens Y dienen deze kosten voor rekening van X te blijven, aangezien bepaald is dat de arbeidsovereenkomsten 'as-is' worden overgedragen. Y beroept zich in dit verband op dwaling en stelt dat op dit punt de overeenkomst vernietigd zou moeten worden tot het betaalde bedrag aan het personeel van de onderneming i.v.m. de ATV-rechten en de verlofuren.

Het hof is met de rechtbank van oordeel dat artikel 1.5. van de koopovereenkomst niet anders kan worden uitgelegd dan als een specifieke regeling ter zake van de arbeidsovereenkomsten van alle medewerkers die op dat moment werkzaam zijn in de onderneming. Uit de woorden 'as-is' vloeit voort dat bedoeld is deze overeenkomsten qua rechten en plichten over te dragen in de stand waarin zij zich op dat moment bevinden, hetgeen meebrengt dat bestaande aanspraken voor rekening van Y komen. De stelling dat X de bestaande aanspraken op verlofuren en ATV-rechten niet heeft genoemd en Y er daarom van uitging dat die er niet waren, verwerpt het hof.

Ook de overige door Y gestelde tekortkomingen kunnen op basis van het huidige bewijsaanbod niet tot ontbinding van de koopovereenkomst leiden. Het hof geeft Y de kans om zijn stellingen beter te onderbouwen. Het gerechtshof verwijst de zaak naar de rol van dinsdag 10 september 2013 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5955

Zaaknummer: 200.104.820-01

Wetsartikelen: 6:89 BW

RECHTSPRAAK

ML Tours/Divana, A en B

Kort geding. Ontvankelijkheid in een tegen een vof en haar vennoten gerichte vordering, die is ingesteld voordat in het handelsregister was geregistreerd dat de vof (ruim) vóór het uitbrengen van de dagvaarding is ontbonden. De verweten onrechtmatige – concurrentieverstorende – gedragingen zijn onvoldoende onderbouwd. De vordering(en) worden afgewezen

ML Tours en Divana hebben samengewerkt, in die zin dat Divana optrad als reisagent van ML Tours. Per 11 december 2012 is de samenwerking geëindigd. A en B hebben op 13 januari 2013 Nuhr opgericht. Tot 8 mei 2013 vermeldde de website van Divana het logo en de naam van ML Tours. Op 29 juli 2013 is in het handelsregister van de Kamer van Koophandel geregistreerd dat Divana is opgeheven met ingang van 1 januari 2013. ML Tours vordert primair onder andere: het gebruik van het logo en de naam van ML Tours te staken en gestaakt te houden en het uiten van smadelijke en negatieve beweringen over ML Tours te staken en gestaakt te houden. ML Tours vordert subsidiair het onrechtmatig handelen jegens ML Tours te staken en gestaakt te houden.

Gedaagden hebben allereerst aangevoerd dat ML Tours niet-ontvankelijk is in haar vorderingen, aangezien Divana niet meer bestaat als juridische entiteit, terwijl A en B enkel zijn gedagvaard in hun hoedanigheid van vennoot van Divana.

Gedaagden kunnen daarin echter niet worden gevolgd. Aan de ene kant is daarvoor van belang dat de opheffing van Divana per 1 januari 2013 pas op 29 juli 2013 – derhalve na het uitbrengen van de dagvaarding in de onderhavige procedure – is geregistreerd in het handelsregister. Op grond hiervan kan – ervan uitgaande dat Divana inderdaad per 1 januari 2013 is ontbonden, hetgeen ML Tours betwist – reeds daarom de opheffing van Divana ML Tours niet worden tegengeworpen, gelet op het bepaalde in artikel 25 van de Handelsregisterwet 2007. Verder zien gedaagden eraan voorbij dat zij in afwijking van evengenoemde inschrijving van de opheffing in het handelsregister ook na 1 januari 2013 hun bedrijf hebben voortgezet.

De eerste klacht van ML Tours aan het adres van Divana betreft het gebruik van haar (ML Tours') logo en naam. Op zichzelf is juist dat Divana – na het verbreken van de samenwerking – ten onrechte het logo en de naam van ML Tours is blijven gebruiken. Voor toewijzing van de voorziening is echter van belang of aangenomen moet worden dat dat gebruik nog voortduurt. Voor wat betreft de website van Divana staat vast dat zulks vanaf 8 mei 2013 niet meer het geval is. Nu de website inmiddels buiten gebruik is gesteld, valt ook niet te verwachten dat het oneigenlijke gebruik van het logo en de naam van ML Tours zich in de toekomst zal herhalen. In het onderhavige verband resteert dan nog het verwijt dat Divana op tickets van Nuhr het logo en de naam van ML Tours aanbrengt. Mede gelet op het beperkte bestek van een procedure als de onderhavige wordt dienaangaande geconcludeerd dat ML Tours haar stellingen onvoldoende heeft onderbouwd.

Het verwijt van ML Tours dat Divana zich tegenover derden smadelijk en negatief uitlaat over haar is -- mede in het licht van het beperkte karakter van een kortgedingprocedure -- evenmin voldoende onderbouwd.

Op grond van het voorgaande kan -- vooralsnog -- niet worden aangenomen dat Divana zodanig onrechtmatig jegens ML Tours heeft gehandeld dat zij -- en haar vennoten -- schadeplichtig zijn jegens ML Tours. Bij die stand van zaken komt de vordering tot het verstrekken van inzage in de boeken van Divana, met het oog op de berekening van de omvang van de schade, niet voor toewijzing in aanmerking.

De slotsom is dat de vorderingen van ML Tours zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-08-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:10061

Zaaknummer: C-09-445358 - KG ZA 13-710

Wetsartikelen: 25 Handelsregisterwet

RECHTSPRAAK

A B.V. / C

Kan de vennootschap aansprakelijk worden gehouden voor een gebrekkige heftruck in het geval de bestuurder/aandeelhouder daarmee zichzelf verwondt? Is de bestuurder/aandeelhouder in dat geval aan te merken als een derde? Het hof oordeelt van wel

C is (indirect) enig aandeelhouder en enig bestuurder van A B.V. C is gewond geraakt doordat hij tijdens de uitoefening van werkzaamheden aan een vorkheftruck in de fabriek van A bekneld is geraakt tussen de heftruck en de zich daarachter bevindende opslagtank. A heeft haar wettelijke aansprakelijkheid voor ongevallen met haar heftrucks middels een zogenoemde werkmateriëleverzekering verzekerd bij B N.V. (A en B worden hierna ook aangeduid als A c.s.). C heeft gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat A aansprakelijk is voor het ongeval en de daardoor veroorzaakte materiële en immateriële schade. De rechtbank heeft deze vordering toegewezen, met dien verstande dat A gehouden is om 75% van de schade te vergoeden. De vordering van C is gebaseerd op artikel 6:173 jo. 6:181 BW. Het hof overweegt als volgt. Met hun eerste grief richten A c.s. zich tegen het oordeel van de rechtbank dat C in de verhouding tot A als derde in de zin van artikel 6:173 BW kan worden aangemerkt. Deze grief faalt. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat er geen grond bestaat om C, als (indirect) enig aandeelhouder en enig bestuurder van A, de bescherming van artikel 6:173 BW te onthouden. Vast staat dat de heftruck werd gebruikt in het bedrijf van A. Anders dan A c.s. betogen, kunnen het slachtoffer (C) en de aansprakelijke (rechts)persoon (A) niet als dezelfde persoon worden aangemerkt. Voor aansprakelijkheid van A voor de door C als gevolg van het ongeval met de heftruck geleden schade op grond van artikel 6:173 BW, dient vast te staan dat de heftruck niet voldeed aan de eisen die men in de gegeven omstandigheden daaraan mocht stellen. De grieven II tot en met VI richten zich tegen het oordeel van de rechtbank dat van een gebrekkige heftruck sprake was. Het hof oordeelt dat de in serie geschakelde veiligheids, die moesten voorkomen dat de heftruck spontaan kon gaan rijden, niet goed functioneerden. Gelet hierop moet de heftruck ten tijde van het ongeval dus als een gebrekkige zaak in de zin van artikel 6:173 BW worden aangemerkt.

De grieven VII tot en met X richten zich tegen het oordeel van de rechtbank en de daaraan ten

grondslag liggende overwegingen, dat het in verband met eigen schuld aan de zijde van C aan C toe te rekenen aandeel in de schade dient te worden vastgesteld op 25%. A c.s. stellen zich op het standpunt dat C alle schade zelf dient te dragen. Voor de beoordeling van het beroep van A c.s. op de eigen schuld van C, dient de vraag te worden beantwoord of de schade mede een gevolg is van een omstandigheid die aan C kan worden toegerekend. Daarvoor moet in een geval als het onderhavige, waarin A c.s. zich beroepen op onvoorzichtig handelen aan de zijde van C, worden vastgesteld of C zich anders (namelijk onvoorzichtiger) heeft gedragen dan een redelijk denkend mens onder de gegeven omstandigheden zou hebben gedaan (TM, Parl. Gesch. 6, p. 351). Hoewel vast staat dat C als werktuigbouwkundige veel ervaring had met het onderhoud van heftrucks en hij het (klein) onderhoud aan de heftrucks van A verzorgde, staat ook vast dat hij geen elektrotechnicus was en dat hij niet als monteur maar als medewerker van A onderzoek verrichtte naar de mogelijke oorzaken van de storing van de heftruck. Voor beantwoording van de vraag welke voorzichtigheid van C onder de gegeven omstandigheden mocht worden verwacht, geldt dan ook niet de norm van hetgeen een redelijk denkend en redelijk handelend heftruckmonteur in de gegeven omstandigheden zou hebben gedaan, zoals A c.s. lijken te veronderstellen. De door A c.s. aan C verweten gedragingen en/of nalatigheden waren in de gegeven omstandigheden niet dusdanig onvoorzichtig dat dit eigen schuld aan de zijde van C oplevert. Van eigen schuld vanwege gebrekkig onderhoud van de heftruck door C is evenmin sprake. Gelet op het voorgaande falen de grieven VII en VIII. Ook de grieven IX en X falen. Het incidenteel hoger beroep van C daarentegen slaagt wel. De slotsom is dat het bestreden vonnis dient te worden bekrachtigd voor zover daarbij voor recht is verklaard dat A aansprakelijk is voor de door C geleden schade en dient te worden vernietigd voor zover daarbij voor recht is verklaard dat C de schade voor 25% zelf dient te dragen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5865

Zaaknummer: 200.114.016

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:173 BW en 6:181 BW

RECHTSPRAAK

Vereniging Belangenbehartiging Participanten CV 9 / DFF en Swaab

De leden van de vereniging zijn participanten in een film-CV. De reden voor participatie in de CV is het behalen van een fiscaal voordeel. DFF zou voor de exploitatie van de film zorgen. In afwijking van het prospectus heeft DFF echter een 'kasrondje' toegepast: de investering in de film is via een (geheime) licentieovereenkomst reeds de volgende dag weer grotendeels terugontvangen. Na een huiszoeking van de FIOD heeft de fiscus de ware gang van zaken ontdekt. De vraag in onderhavige procedure is of DFF onrechtmatig gehandeld heeft of ongerechtvaardigd is verrijkt. De rechtbank acht het onrechtmatig dat is afgeweken van het prospectus en een kasrondje is toegepast, waardoor de participanten geen fiscaal voordeel konden behalen. De door DFF ontvangen geldsom op basis van de licentieovereenkomst zal als voorschot op de schadevergoeding aan de vereniging ter verdeling onder haar leden moeten worden uitgekeerd

De Vereniging Belangenbehartiging Participanten Hungry Eye C.V. 9 (hierna: de Vereniging) behartigt de belangen van participanten in de film-CV Hungry Eye 9 C.V. (hierna: CV 9). Het idee om een raamwerk van 40 film-CV's op te zetten, is ontwikkeld door Swaab, in samenspraak met een belastingadviseur. Volgens de Vereniging heeft Swaab echter een vooropgezet plan gehad, door de Vereniging aangeduid als 'de geldcarrousel'. De strekking daarvan was dat het een 'kasrondje' betrof, waarbij de indruk jegens de Nederlandse fiscus werd gewekt dat werd voldaan aan de eisen voor het genieten van de in het prospectus beschreven fiscale voordelen. De vereniging acht DFF en Swaab (als enig bestuurder) aansprakelijk voor de door hun geleden schade. De rechtbank overweegt als volgt. De Vereniging heeft zich niet slechts op fiscale procedures beroepen, waaruit blijkt dat de participanten de fiscale voordelen, zoals die in het prospectus waren beschreven niet hebben

genoten, maar ook op een notitie, waaruit naar zij stelt kan worden afgeleid dat het vooropgezette plan van DFF c.s. was om niet het prospectus uit te voeren, maar alleen de schijn te wekken dat dat zou gebeuren. Vast staat verder dat de Belastingdienst de fiscale voordelen aan de participanten heeft onthouden, omdat geen sprake is van het voor eigen rekening en risico van CV 9 maken van voortbrengingskosten van de film.

Dat het fiscale voordeel de participanten is ontgaan wordt, zoals DFF c.s. terecht stelt, veroorzaakt door het uiteindelijk niet exploiteren van de film 'Deadline' onder verantwoordelijkheid van CV 9. De rechtbank zal de vraag moeten beantwoorden of dit geheel of gedeeltelijk het gevolg is geweest van onrechtmatig handelen van DFF c.s. Daarover wordt als volgt geoordeeld. DFF c.s. heeft zich moeten realiseren dat zo ingrijpend van de in het prospectus beschreven werkwijze werd afgeweken, dat de participanten (indien de werkelijke gang van zaken bekend zou worden) het beoogde belastingvoordeel niet zou worden toegekend. Dat betekent dat DFF c.s., aan wie in het geheel van de CV-constructie een bepaalde rol was toegedacht, onrechtmatig heeft gehandeld jegens de participanten door eraan mee te werken dat niet de in het prospectus omschreven transacties werden uitgevoerd, maar in plaats daarvan de 'geldcarroussel'.

Gezien het bovenstaande behoeft de vraag of Swaab heeft gehandeld als ware hij beherend vennoot van CV 9 geen beantwoording. De rechtbank oordeelt dat Swaab ook persoonlijk jegens de participanten een verwijt treft nu hij de opsteller is van de door de FIOD gevonden notitie over toepassing van de geldcarroussel, waaraan hij ook (zij het in onderdelen op afwijkende wijze) uitvoering heeft gegeven. Niet alleen DFF heeft onrechtmatig gehandeld door de licentieovereenkomst te sluiten, maar ook Swaab persoonlijk heeft als bestuurder van DFF opzettelijk meegewerkt aan de 'geldcarroussel' en het sluiten van de licentieovereenkomst en daarmee onrechtmatig gehandeld jegens de participanten. Gezien de hem bekende belangen van de participanten had hij hiervan af moeten zien.

Nu zowel DFF als Swaab onrechtmatig hebben gehandeld jegens de participanten, met de mogelijk schadelijke gevolgen van dien voor de participanten, die zich ook daadwerkelijk hebben gerealiseerd, zijn de gevorderde verklaring voor recht en de gevorderde schadevergoeding op te maken bij staat toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-06-2013

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2013:5276

Zaaknummer: C/13/507567 / HA ZA 12-17

Wetsartikelen: 6:212 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Dexia/X

Stuiting van verjaring door het instellen van een collectieve actie in aandelenleasezaak

X heeft zes effectenleaseovereenkomsten met Dexia gesloten. Stichting Eegalease en de Consumentenbond hebben een collectieve actie ex artikel 3:305a Burgerlijk Wetboek (BW) tegen Dexia ingesteld. Hangende het hoger beroep in deze procedure (hierna: de Eegalease-procedure) zijn tussen de Stichting Eegalease, de Consumentenbond en andere belangenorganisaties enerzijds en Dexia anderzijds schikkingsonderhandelingen gevoerd die hebben geresulteerd in een vaststellingsovereenkomst, de zogenaamde Duisenbergregeling. Vanwege de Duisenbergregeling is de Eegalease-procedure geroyeerd. Dexia heeft erkend dat zij jegens X de dubbele zorgplicht van een aanbieder van een effectenleaseproduct (zie Hoge Raad in zijn arresten van 5 juni 2009 (ECLI:NL:HR:2009:BH2811, ECLI:NL:HR:2009:BH2815 en ECLI:NL:HR:2009:BH2822)) heeft geschonden en dat twee derde deel van de restschulden van overeenkomst 5 en 6 – na aftrek van het batig saldo van € 14.880,56 ter zake van overeenkomsten 1 en 3 – voor haar rekening komt. Het restant vordert Dexia in hoofdsom van X.

X heeft primair aangevoerd dat zijn echtgenote hem geen toestemming heeft gegeven voor het aangaan van overeenkomsten 2, 5 en 6. Dergelijke toestemming was ingevolge artikel 1:88 lid 1 sub d BW verplicht. In dat kader heeft zijn echtgenote bij brief van 15 februari 2006 een beroep gedaan op de vernietiging van deze overeenkomsten op de voet van artikel 1:89 lid 1 BW, aldus X. Dexia heeft daartegen ingebracht dat de bevoegdheid tot vernietiging van de overeenkomsten op dat moment reeds was verjaard.

Volgens de rechtbank heeft de Eegalease-procedure de verjaring van de vernietigingsbevoegdheid van de echtgenote van X gestuit vanaf 13 maart 2003, mits is voldaan aan de voorwaarden van artikel 3:316 lid 2 BW. Een redelijke toepassing van artikel 3:316 lid 2 BW brengt mee dat in dit geval het beëindigen van de Eegalease-procedure vanwege het tot stand komen van de Duisenbergregeling moet worden gelijkgesteld met een toewijzend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan in de zin van die wetsbepaling. De regeling van die wetsbepaling is niet afgestemd op collectieve acties, zodat er een lacune is voor het geval de

collectieve actie eindigt in verband met een vaststellingsovereenkomst. Niet kan worden aanvaard dat de erkenning door Dexia in een vaststellingsovereenkomst, te weten de Duisenbergregeling, van rechten van belanghebbenden voortvloeiend uit de toepassing van de artikelen 1:88 en 89 BW, voor de stuiting van de verjaring hetzelfde rechtsgevolg zou hebben als het afwijzen van de soortgelijke rechtsvordering in de Eegalease-procedure.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de verjaring van de vernietigingsbevoegdheid van de echtgenote van X op 13 maart 2003 is gestuit en is geschorst tot de dag waarop de Duisenbergregeling tot stand is gekomen (23 juni 2005). Vanaf die dag is een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren beginnen te lopen.

Uit het voorgaande volgt dat overeenkomsten 5 en 6 (en 2) rechtsgeldig buitengerechtelijk zijn vernietigd, voordat de bevoegdheid daartoe was verjaard. Dat betekent dat de vorderingen van Dexia ter zake deze overeenkomsten moeten worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-04-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:1776

Zaaknummer: 799112 AC EXPL 12-1348 JK4204

Wetsartikelen: 3:316 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Vergoeding partijen en verdeling vermogen VOF

De rechtbank buigt zich onder andere over de vraag of er een vaste vergoeding overeen is gekomen tussen partijen. Daarnaast wordt aan de rechtbank gevraagd om het vennootschapsvermogen te verdelen

In het tussenvonnis is X c.s. (bestaande uit een vof, Y en S) opgedragen feiten en/of omstandigheden te bewijzen waaruit volgt, kort samengevat, dat X c.s. en R een vaste vergoeding zijn overeengekomen.

Daarnaast vordert R In de inleidende dagvaarding veroordeling van X c.s. om te gehangen en te gedogen dat R zijn eigen (voormalige) cliënten van de vof met een jaaromzet van € 75.000 à € 100.000 bedient, zonder dat gedaagden hem daarbij iets in de weg leggen. R vordert bovendien, samengevat weergegeven, dat de rechtbank het vennootschapsvermogen verdeelt door het actief dat resteert na uitkering van zijn kapitaal toe te delen aan X c.s. onder de verplichting om de passiva van de vennootschap voor hun rekening te nemen en R te vrijwaren voor aanspraken van de schuldeisers van de vennootschap.

X c.s. vorderen betaling van R van een bedrag ter grootte van € 61.925 op grond van overbedeling, althans uit hoofde van ongerechtvaardigde verrijking, althans uit hoofde van onverschuldigde betaling.

De rechtbank oordeelt als volgt.

X c.s. hebben een verklaring van Y ingebracht, die de door X c.s. gestelde afspraken met R onderbouwt. De rechtbank kent echter geen doorslaggevende betekenis toe aan de verklaring van Y. Daarvoor is redengevend dat Y partijgetuige is, zodat zijn verklaring alleen bewijs in het voordeel van X c.s. oplevert als sprake is van aanvulling van onvolledig bewijs. Het komt er daarbij op aan of er aanvullend bewijs voorhanden is dat zodanig sterk is en zodanig essentiële punten betreft dat het de verklaring van Y als partijgetuige voldoende geloofwaardig maakt.

Dat aanvullende bewijs is bijgebracht met het e-mailbericht van R, de salarisspecificatie van R,

de bankafschriften, de grootboekkaarten en de jaarrekeningen. Deze bescheiden, in hun onderlinge verband en samenhang beschouwd met de verklaring die Y als getuige heeft afgelegd, bevestigen dat partijen hebben afgesproken dat R in 2008 een inkomen zou ontvangen dat gelijk is aan de loonkosten vermeerderd met de werkgeverslasten in 2007. Uit het bijgebrachte schriftelijke bewijs kan verder worden afgeleid dat de betalingen in 2009 op dezelfde wijze zijn voortgezet.

De overige vorderingen van R worden door X c.s. niet bestreden. De rechtbank zal daarom de door R gevorderde wijze van verdeling vaststellen. De rechtbank neemt verder in overweging dat zij, zonder nadere toelichting of onderbouwing die X c.s. niet geven, de vordering met betrekking tot overbedeling, ongerechtvaardigde verrijking, dan wel onverschuldigde betaling niet kan toekennen. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de vordering in reconventie onvoldoende is onderbouwd. De rechtbank zal de vordering in reconventie om die reden afwijzen. Al het voorgaande leidt tot gedeeltelijke toewijzing van de vordering in conventie en afwijzing van de vordering in reconventie.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-05-2012

ECLI: ECLI:NL:RBASS:2012:2084

Zaaknummer: 85361 / HA ZA 11-171

Wetsartikelen: 3:185 BW

RECHTSPRAAK

Uitgetreden vennoot VOF/overige vennoten

Uittreding van vennoot uit vof

X en Y zijn per 1 januari 2008 gaan samenwerken in een door hun opgerichte vennootschap onder firma. Op 1 mei 2009 is R toegetreden tot de vennootschap onder firma. X is op 1 november 2010 uit de vennootschap onder firma getreden. X vordert veroordeling van Y c.s. (bestaande uit de vof, Y en R) tot betaling van € 90.000, vermeerderd met rente en kosten. Daarnaast vordert X veroordeling van hen om te gehangen en te gedogen dat hij zijn eigen cliënten bedient, alsmede dat de rechtbank het vennootschapsvermogen scheidt en deelt. Daartoe stelt Y dat hij per 1 november 2010 uit de vennootschap is getreden en hij tot die tijd aanspraak heeft op een evenredig deel van de winst en het klantenbestand van de vennootschap.

De rechtbank oordeelt als volgt.

In het geval een van de vennoten uittreedt en de overige vennoten de vennootschap voortzetten, dient er verdeling ten aanzien van de uittredende vennoot plaats te vinden. De uittredende vennoot heeft daarbij recht op teruggave van hetgeen hij heeft ingebracht in de vennootschap. Daarnaast heeft hij recht op een aandeel in de winst of is hij verplicht zijn aandeel in het verlies voor zijn rekening te nemen. Een en ander voor zover tussen partijen geen afwijkende regelingen zijn getroffen. R maakt aanspraak op een evenredig deel van de winst. Y c.s. betwisten dat de winst evenredig over de vennoten dient te worden verdeeld en beroepen zich daarbij op een afwijkende contractuele regeling met X.

Ten aanzien van de jaren 2008 en 2009 stellen Y c.s. dat zij met X mondeling zijn overeengekomen dat X als vergoeding voor ingebrachte arbeid en zijn winstaandeel een vast bedrag zou ontvangen per maand. Y c.s. beroepen zich daarmee op de rechtsgevolgen van de door hun gestelde afwijkende contractuele regeling. Gelet op de betwisting van X dat deze afspraak is gemaakt zullen Y c.s. tot het bewijs hiervan worden toegelaten.

Ten aanzien van de vergoeding van het winstaandeel over het jaar 2010 stellen Y c.s. dat X zijn winstaandeel over 2010 zou kunnen vergroten door zijn productiviteit te vergroten. Daartoe

werd volgens Y c.s. een target gesteld van 50%. Uit deze stelling blijkt niet van een afspraak tussen X enerzijds en Y c.s. anderzijds over het winst- of verliesaandeel van X over het jaar 2010. Ten aanzien van het jaar 2010 oordeelt de rechtbank dat Y c.s. onvoldoende feiten of omstandigheden hebben gesteld die, na eventuele bewijslevering, tot het oordeel kunnen leiden dat een afwijkende contractuele regeling is getroffen ten aanzien van het winst- of verliesaandeel van X.

De rechtbank draagt Y c.s. op feiten en/of omstandigheden te bewijzen waaruit volgt dat met X voor de jaren 2008 en 2009 een vaste vergoeding per maand is overeengekomen voor ingebrachte arbeid en zijn aandeel in de winst van de vennootschap.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-11-2011

ECLI: ECLI:NL:RBASS:2011:2228

Zaaknummer: 85361 / HA ZA 11-171

Wetsartikelen: ontbinding vof